

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31121/2023
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., предузетник, власник СЗТР „Mobilzone“ Крагујевац, чији је пуномоћник Марко Димитријевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Далиборка Милићевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1232/23 од 06.04.2023. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1232/23 од 06.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 1232/23 од 06.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 1494/22 од 20.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име дуга исплати укупно 46.548,25 динара опредељених према појединачним новчаним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 46.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 1232/23 од 06.04.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати укупно 46.548,25 динара према појединачно опредељеним новчаним износима са законском затезном каматом од

доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 123.310,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је захтев за обавезивање тужене као купца на исплату тужиоцу као продавцу разлике до пуног износа купопродајне цене, а преко већ наплаћеног по том основу, обуставом зараде тужене код послодавца у корист тужиоца (путем административне забране). Побијаном одлуком одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер је образложење побијане пресуде о основаности тужбеног захтева у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени Закона о облигационим односима, као материјалног права релевантног за пресуђење ове ствари, а спорно правно питање на које ревизија указује - питање пасивне легитимације тужене и постојања дужничкоповерилачког односа странака, разрешено побијаном одлуком, условљено је искључиво резултатима расправљања и утврђеним чињеничним стањем овог поступка, па није питање од општег интереса.

Из наведених разлога Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба ради дуга поднета је 27.03.2019. године. Вредност предмета спора је 46.548,25 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду да је побијана одлука преиначена, у ком случају би ревизија била увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и ове правне ствари, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**